

Zaak C-158/96

R. Kohll
tegen
Union des caisses de maladie

(verzoek van de Luxemburgse Cour de cassation
om een prejudiciële beslissing)

„Vrij verrichten van diensten — Vergoeding van in andere lidstaat gemaakte
ziektekosten — Voorafgaande toestemming van bevoegd orgaan —
Tandheelkundige zorg”

Conclusie van advocaat-generaal G. Tesauro van 16 september 1997 ..... I - 1934

Arrest van het Hof van 28 april 1998 ..... I - 1935

Samenvatting van het arrest

1. *Sociale zekerheid van migrerende werknemers — Bevoegdheid van lidstaten tot inrichting van hun stelsels van sociale zekerheid — Grenzen — Inachtneming van gemeenschapsrecht — Verdragsregels inzake vrij verrichten van diensten (EG-Verdrag, art. 59 et 60)*

2. *Sociale zekerheid van migrerende werknemers — Ziektekostenverzekering — Verstrekkingen, verleend in andere lidstaat — Artikel 22 van verordening nr. 1408/71 — Draagwijdte — Vergoeding, door lidstaten, van kosten van in andere lidstaat ondergane behandeling volgens tarief van bevoegde staat — Daarvan uitgesloten*
(Verordening nr. 1408/71 van de Raad, art. 22)
3. *Vrij verrichten van diensten — Beperkingen — Nationale regeling inzake vergoeding van in andere lidstaat gemaakte ziektekosten — Tandheelkundige zorg — Vereiste van voorafgaande toestemming van socialezekerheidsorgaan van staat van verzekering — Ontoelaatbaarheid — Rechtvaardiging — Beheersing van kosten van gezondheidszorg — Bescherming van volksgezondheid — Geen rechtvaardiging*
(EG-Verdrag, art. 56, 59 en 60)

1. Het feit dat een nationale regeling deel uitmaakt van het gebied van de sociale zekerheid, sluit de toepassing van artikel 30 van het Verdrag niet uit.

Het gemeenschapsrecht laat de bevoegdheid van de lidstaten om hun stelsels van sociale zekerheid in te richten, weliswaar onverlet, doch niettemin behoren de lidstaten bij de uitoefening van deze bevoegdheid het gemeenschapsrecht te eerbiedigen.

2. Artikel 22 van verordening nr. 1408/71, dat de verzekerde die van het bevoegde orgaan toestemming heeft ontvangen om zich naar een andere lidstaat te begeven teneinde aldaar een passende behandeling te ondergaan, de mogelijkheid wil bieden zonder extra kosten gebruik te maken van verstrekkingen in natura voor rekening van het bevoegde orgaan en volgens de wettelijke regeling van de staat waar de

verstrekkingen worden verleend, in het bijzonder in gevallen waarin die overbrenging wegens zijn gezondheidstoestand noodzakelijk is, schrijft niet voor, dat de kosten van in een andere lidstaat zonder voorafgaande toestemming gekochte medische producten worden vergoed volgens de tarieven van de bevoegde lidstaat, en staat derhalve een dergelijke vergoeding door de lidstaten niet in de weg.

3. De artikelen 59 en 60 van het Verdrag verzetten zich tegen een nationale regeling die de vergoeding van de kosten van tandheelkundige hulp door een in een andere lidstaat gevestigde orthodontist volgens het tarief van de lidstaat van verzekering afhankelijk stelt van de toestemming van het socialezekerheidsorgaan van de verzekerde.

Een dergelijke regeling schrikt de sociaal-verzekerden af om zich tot medische hulpverleners in een andere lidstaat te wenden, en vormt zowel voor laatstge-

noemden als voor hun patiënten een belemmering van het vrij verrichten van diensten.

Zij is noch wegens het risico van een ernstige aantasting van het financiële evenwicht van het socialezekerheidsstelsel gerechtvaardigd, aangezien de vergoeding van de kosten van in andere lidstaten verleende tandheelkundige hulp volgens de tarieven van de staat van verzekering geen belangrijke invloed heeft op de financiering van het socialezekerheidsstelsel, noch om redenen van volksgezondheid in de zin van de artikelen 56 en 66 van het

Verdrag, te weten bewaking van de kwaliteit van de in andere lidstaten verleende medische hulp en handhaving van een evenwichtige en voor eenieder toegankelijke verzorging door artsen en ziekenhuizen. Immers, de voorwaarden voor de toegang tot en de uitoefening van het beroep van arts en van tandarts zijn het onderwerp van diverse coördinatie- of harmonisatierichtlijnen, zodat artsen en tandartsen in andere lidstaten voor het vrij verrichten van diensten moeten worden geacht alleszins gelijkwaardige waarborgen te bieden als artsen en tandartsen die op het nationale grondgebied zijn gevestigd. Overigens is niet aangevoerd, dat een dergelijke regeling onmisbaar is voor de instandhouding van een essentiële verzorgingsmogelijkheid of medische deskundigheid op het nationale grondgebied.